

Іван Сварник, Андрій Гречило

КОЛИ ЗАХОПЛЕННЯ СТАЄ ЗМІСТОМ ЖИТТЯ

Ця розповідь про Андрія Левика, закоханого у культурну спадщину поета, журналіста, депутата, державного службовця, викладача, конструктора, фотографа та охоронця і дослідника культурної спадщини.

Андрій Левик, народився в селі Кніселі Жидачівського району на Львівщині 11 серпня 1953 року. У Львів його родина перебралася у другій половині 1955 року. Атестат про середню освіту Андрій здобув, закінчивши Львівську СШ № 34.

Оскільки підлітком любив писати, малювати, але мав також математичний хист, вибір майбутнього фаху був складним. Зі шкільних років захоплювався історією. Після закінчення школи був нагороджений похвальною грамотою за особливі успіхи у вивченні історії та суспільствознавства. Хотів стати істориком, та оскільки серед найближчих родичів були репресовані учасники визвольної боротьби, галицькому юнакові не дозволили зробити такий вибір: істфак був «ідеологічним фронтом». (Та й згодом він не отримав допуску до проектних робіт, пов'язаних із оборонною промисловістю). Після закінчення школи з 1970 працював слюсарем у ГСКБ (Головне спеціальне конструкторське бюро) по автотранспорту, навчався у Львівському політехнічному інституті на механіко-технологічному факультеті, працював на трикотажній фірмі «Промінь», у НДС-40 Львівського політехнічного інституту. 1980 р. закінчив денне відділення механіко-технологічного факультету Львівського політехнічного інституту. Спеціальність – інженер-механік.

З 1980 по 1990 р. – інженер-конструктор ГСКБ по автотранспорту (пізніше НВО «Автотрансмаш»). Працюючи у різних організаціях, підприємствах постійно займався самоосвітою, популяризував культурну спадщину, цікавився історією, архітектурою, літературою, туризмом, фотографією. Писав поезію, малював. Де би не працював намагався захопити свої співпрацівників історією рідного краю, його культурною спадщиною. Працюючи у ГСКБ, замість

походив на політінформації, які організовувались щопонеділка для ідеологічного виховання радянських людей проводив у відділі показ слайдів пам'яток культурної спадщини і розповідав про них. У весняно-літньо-осінній період організовував поїздки на об'єкти культурної спадщини Львівщини: замки, палаци, храми.

В період національного відродження (1985-1990) став активним громадським і профспілковим діячем, був обраний до ради трудового колективу ГСКБ. Як організатор Товариства

української мови (ТУМ) почав впровадження української мови в ГСКБ. Учасник установчого з'їзду ТУМ у Києві 1989 р.. Брав активну участь в організації Народного Руху України, зокрема у Залізничному районі міста Львова. Отож, 1989 трудовий колектив висунув його кандидатом у депутати Львівської міської ради. 4 березня 1990 р. обраний у першому турі депутатом Львівської міськради по виборчому окрузі № 64. Був членом постійних комісій: планування і бюджету; житлового господарства; інформації та преси (1990-1994 рр.).

З 1990 по 2007 рр. працював у Львівській міській раді на посадах: керуючого справами міськвиконкому (секретар міської адміністрації), начальника управління обліку та розподілу житла, заступника та в.о. директора департаменту житлового господарства, начальника юридичного відділу ДЖГ, заступника та в.о. начальника управління природних ресурсів та регулювання земельних відносин. Працюючи у міській раді, попри свої основні обов'язки завжди пам'ятав за культурну спадщину. Організовував поїздки на об'єкти культурної спадщини разом з працівниками і членами їх сімей. Охорона культурної спадщини стала другим його я і постійно присутнім гобі. Навіть відбуваючи у різні відрядження, у тому числі за кордон, намагався якнайбільше дізнатися про місця де знаходився.

З 1990 р. навчався у ЛДУ ім. І. Франка, де і здобув у 1995 р. новий фах юриста, який так був потрібен у його роботі, за спеціальністю

«правознавство», 1996 р. склав іспити на заняття адвокатською діяльністю, адвокат.

У 1994 р. закінчив курс навчання для викладачів та менеджерів місцевого самоврядування у Клайпедському Центрі місцевого самоврядування з питань поселень при ООН (Литва). У 1994 і 1996 стажувався у США з питань місцевого самоврядування, планування і бюджету, туризму.

Наступне десятиліття стало втіленням юнацької мрії Андрія: він почав займатися сферою охорони пам'яток нашого регіону. Як він любить жартувати: нарешті робота співпала з гобі. Протягом 2004 – 2007 рр. був заступником та начальником управління охорони історичного середовища Львівської міської ради. З 2007 по 2015 рр. заступник, начальник управління охорони культурної спадщини Львівської ОДА. На цих посадах багато зробив для налагодження збереження, використання, пристосування й ефективного обліку пам'яток історії та культури в нашому регіоні, порятунку археологічних об'єктів, належної реставрації дерев'яних церков та ін. Брав активну участь у підготовчих роботах з занесення дерев'яних храмів Карпатського регіону України і Польщі до списку Всесвітньої спадщини ЮНЕСКО.

З грудня 2015 р. по квітень 2017 р. завідувачий відділом охорони та популяризації історико-культурної спадщини КЗ ЛОР АІКЗ «Давній Пліснеськ». З квітня 2017 р. по липень 2021 р. науковий співробітник, завідувачий відділом охорони та популяризації історико-культурної спадщини КЗ ЛОР АІКЗ «Стільське городище». З листопада 2021 науковий співробітник Львівського відділення Інституту української археографії та джерелознавства ім. М. Грушевського НАН України.

Окрім роботи в органах місцевого самоврядування й державної влади Андрій Левик тривалий час займався педагогічною діяльністю у вишах і коледжах Львова: протягом 1995-2005 рр. був старшим викладачем кафедри цивільного права та процесу юридичного факультету ЛНУ ім. І. Франка. У 1995–2002 рр. викладав у Львівській філії Інституту державного управління при Президентові України, у Правничому коледжі ЛНУ ім. І. Франка та військовому інституті НУ «Львівська Політехніка», у 1995-2010 рр. викладав в Інституті післядипломної підготовки ЛНУ ім. І. Франка. З 1998 по 2006 рр. співпрацював з ЗУРНЦ за програмами USAID та PADKO. Проводив практичні семінари з питань приватизації житла, регулювання земельних відносин, охорони культурної спадщини для працівників органів державної влади та місцевого самоврядування у всіх західноукраїнських областях та в Житомирській області. Автор численних статей з питань

В колі реставраторів на об'єкті ЮНЕСКО у с. Матків приватизації, реприватизації житла, діяльності ОСББ (фаховий журнал «Право України»).

Працюючи у сфері охорони культурної спадщини постійно відчував потребу у популяризації культурної спадщини через друковані засоби інформації. Так народилася ідея про започаткування видання журналу «Наша спадщина». На початку 2014 року запросив до співпраці у виданні журналу відомих львівських істориків, реставраторів, вчених, музейників, журналістів та громадських діячів. Серед них – А. Гречила, І. Сварника, М. Бевза, Н. Мориквас, І. Тимця, А. Салюка, Р. Ковальчука, В. Герича та ін. Так, з 2014 р. – один із засновників і головний редактор науково-популярного журналу «Наша спадщина». Автор усіх колонок «Від редактора» й низки науково-методичних публікацій про збереження й використання пам'яток культурної спадщини, створення та організацію діяльності заповідників та пам'яткоохоронної справи тощо. Варто ще зазначити, що Андрій непоганий фотограф – майже всі фото на обкладинках журналу «Наша спадщина» його авторства.

Виявом суспільної активності ювіляра можна вважати те, що він – керівник ГО «Наші скарби», член УТОПіК, АХТ «Обнова», Товариства наукових викладів ім. Петра Могили, Національної спілки журналістів України, Народного Руху України (з часу його заснування). Автор поетичних збірок («Безцінна самота» (2-е вид., 2023 р.) та «Жадоба чистоти» (4-е вид., 2023 р.)), а також добірок творів у газеті «Літературний Львів» і журналі «Дзвін».

Андрій Левик – непересічна і яскрава особистість, людина, яка своєю діяльністю показує нам усім приклад активної громадянської позиції у надзвичайно актуальній справі збереження нашої культурної спадщини. Тому в день ювілею бажаємо йому міцного здоров'я, твердості духу й непохитної віри в незнищенність нашого українського скарбу – національної культури в усіх її проявах. То ж, з роси і води тобі, колего. ■